

ת"פ 54308/12/18 - מדינת ישראל נגד אחמד סועאד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 54308-12-18 מדינת ישראל נ' סועאד

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

אחמד סועאד

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון (ההסדר סומן א וכתב האישום המתוקן סומן ב), בין הצדדים אין הסכמה לעניין העונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשם לבין בנו של המתלונן היה סכסוך, הנאשם חשד כי בנו של המתלונן ירה על רכבו ולכן החליט לנקום במשפחת המתלונן.

הנאשם קשר קשר עם אחר שזהותו לא ידועה כדי לבצע ירי בסמוך לבית משפחת המתלונן, להשליך על הבית רימון הלם בזמן שבני המשפחה נמצאים בבית ולהצית את רכבי המשפחה. בהתאם לכך הצטיידו השניים באקדח, מחסנית וכדורים, רמון הלם ומיכל בנזין.

בתאריך 5.12.2018 סמוך לשעה 00:00 הגיעו השניים לביתו של המתלונן. הם שפכו בנזין על רכבו של המתלונן ועל רכבה של בת המתלונן שעמדו בצמוד לגדר המקיפה את חצר הבית, לאחר מכן הציתו את רכבו של המתלונן וניסו ללא הצלחה להצית את רכבה של הבת.

מיד לאחר מכן ירה האחר מספר כדורים לעבר ביתו של המתלונן שם שהו המתלונן ובני משפחתו באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם, שני כדורים חדרו לבית ופגעו בחלון המטבח, ארון המטבח, חלון חדר השינה ומשקוף דלת חדר השינה, שם ישנה אשתו של המתלונן באותה עת. הנאשם והאחר אספו חלק מהתרמילים שנפלו על הקרקע ובסיום ביצוע הירי יידו השניים רימון הלם לעבר הכניסה לחצר הבית, הרימון גרם לקול נפץ עז.

בהתאם לכך הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון לחבלה חמורה בצוותא- עבירה לפי סעיפים: 25, 29, 333 ו-335 (א)(1)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), הצתה בצוותא עבירה לפי סעיפים 29 ו-448 רישא לחוק,

ניסיון הצתה בצוותא עבירה לפי סעיפים: 448(רישה) 25 ו-29 לחוק ועבירה של נשיאה והובלה של נשק שלא כדין בצוותא -עבירה לפי סעיפים 29 ו-144(ב) רישה וסיפה לחוק.

3. כחלק מהסדר הטיעון ובשל גילו של הנאשם שירות המבחן התבקש להכין תסקיר לעניין העונש, בנוסף הוכן תסקיר נפגע העבירה.

לנאשם אין הרשעות קודמות והצדדים לא הציגו ראיות לעניין העונש למעט הסכם סולחה שנערך בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלונן (1/ס).

תסקיר שירות המבחן.

4. קצינת המבחן התרשמה כי הליך טיפולי לא יביא להפחתת מסוכנותו של הנאשם, וכי יש סיכון משמעותי להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו. להערכתה הנאשם מתקשה לקבל אחריות מלאה על הבעייתיות שבהתנהגותו, הוא נתון ללחצים חברתיים ומתקשה לזהות מצבי סיכון. מאחר ובפני קצינת המבחן חזר בו הנאשם מהודאתו בקיום רצון מראש לירות לעבר בית המתלונן, בפתח הדין האחרון קראתי בפניו את סעיף 4 לכתב האיטום המתוקן והוא שב והודה בכל המיוחס לו בכתב האיטום המתוקן.

תסקיר נפגע העבירה והסכם הסולחה (1/ס)

5. המתלונן תאר באריכות את הפגיעות שנפגעו הוא ובני משפחתו, לרבות נזקים כספיים שנגרמו להם. הוא הסביר כי כיום אינו חש כעס כלפי הנאשם, נערך הסכם סולחה בין המשפחות והוא הדגיש כי ויתר על פיצוי כספי בגין הנזקים שגרם הנאשם (תוכן הסכם הסולחה 1/ס תואם את דבריו). המתלונן הבהיר כי הוא מייחס משמעות להסכם הסולחה בשל ההכרה בפגיעה בו ומתן כבוד לו ולמשפחתו.

עורכת התסקיר המליצה שבין יתר רכיבי הענישה יוטל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי.

תמצית טענות הצדדים

6. ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב (1/ט) ובעל פה ביקש לראות במעשים אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם שבין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל, להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל בתוך המתחם, ביחד עם מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים. בטיעוניה הפנה לפסקי דין שונים של בית משפט מחוזי ובית המשפט העליון, הן באשר למדיניות הענישה בעבירות בנשק ובכלל זה ירי באזור מגורים והן באשר לעבירות הצתה. חלק מפסקי הדין התייחסו לעבירות חמורות יותר, העונשים שנגזרו במקרים המתאימים לטענת ב"כ המאשימה עמדו על 4 או 5 שנות מאסר בפועל. עוד הפנה לתסקיר נפגעי העבירה לפיו בנוסף למתלונן נפגעו אשתו, בנותיו ונכדיו.

7. הסנגור ביקש לראות בכל המעשים אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם שמתחיל בעונש מאסר

עמוד 2

לביצוע בעבודות שירות ולהסתפק במקרה זה בתקופת מעצרו של הנאשם ולא להטיל עליו עונש נוסף של מאסר מאחורי סורג ובריח. בפתח טיעוניו הפנה להסכם הסולחה שנערך בין המשפחות ולהסכמת המתלונן שלא לקבל פיצוי נוסף. עוד ביקש להתחשב בעובדה כי הנאשם בעת ביצוע העבירות היה מתחת לגיל 21 שנים, בגיר צעיר ללא עבר פלילי. הוא הודה בהזדמנות הראשונה מיד לאחר תיקון כתב האישום והדגיש כי עבירות הנשק ביצע האדם האחר, אמנם הנאשם הורשע בביצוע בצוותא אבל הוא לא אחז בנשק ולא ירה בעצמו.

לטענתו יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו שהביאה לחסכון זמן שיפוטי יקר ואת רצונו להביא את הסכסוך לכדי סיום בהסכם סולחה.

לעניין מדיניות הענישה איבחן הסנגור את פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המאשימה וטען כי הם התייחסו לעבירות חמורות יותר. לתמיכה בטענותיו הפנה למקרה חמור יותר לטענתו בו נקבע מתחם ענישה שבין 10 לבין 30 חודשי מאסר בפועל בעבירות בנשק, למקרה בו בגין עבירת הצתה נגזר על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה עונש של 9 חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות ולסדרת מקרי אלימות בהם הסתפקו בתי משפט מחוזי בעונש של עבודות שירות.

עוד ביקש להתייחס לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, בתקופה הארוכה בה היה הנאשם מורחק מביתו, הנאשם התארס והוא עתיד להתחתן בחודש ספטמבר. לנאשם לא היה עבר פלילי וממועד ביצוע העבירה (לפני למעלה משנה) הוא לא ביצע עבירות אחרות. ולסיום ביקש לתת לנאשם הזדמנות להשתקם ולא להכניסו לבית סוהר, שם קיים חשש להשפעה רעה עליו.

בתום הטיעונים הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, ביקש שתינתן לו הזדמנות לבנות את עתידו עם ארוסתו איתה הוא עתיד להתחתן.

דין

8. העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב'לחוק).

9. מקובלת עליי עמדת שני הצדדים כי מדובר באירוע אחד. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם קשר קשר עם אחר ובמהלך לילה בצעו השניים סדרת פעולות כחלק מתכנית עבריינית אחת ולכן אקבע מתחם עונש הולם אחד. בעת קביעת גבולות המתחם, אתייחס לעובדה כי האירוע מורכב ממספר מעשים פליליים.

במקרה זה נפגעו במדרג בינוני ערכים חברתיים משמעותיים: שמירה על שלום הציבור ובטחון, הגנה על הרכוש וזכות הקניין.

חשוב לציין כי כל מעשה מהמעשים שביצע הנאשם הוא חמור בפני עצמו ושילובם כחלק מתכנית בשלבים מעצים את חומרתם, ירי לתוך בית מגורים ובכלל זה ירי לחדר שינה בו ישנה אשת המתלונן, השלכת רימון הלם לעבר הכניסה לחצר ביתו של המתלונן סמוך לאחר הירי והצתת רכב נועדה להפחיד את תושבי הבית. הנאשם תכנן את מעשיו היטב, כך למשל לאחר ביצוע הירי ובהתאם למתואר בסעיף 9 לעובדות כתב האישום המתוקן הוא אסף חלק מהתרמילים שנפלו על הקרקע.

10. אשר למדיניות הענישה בעבירות בנשק אזכיר כי לנאשם מיוחסת עבירה של נשיאה והובלה של נשק, ביחד עם תחמושת: אקדח ורימון הלם, תחמושת מתאימה, ירי לעבר בית מגורים והשלכת הרימון מעשים שמהווים ניסיון לחבלה חמורה בצוותא. מדובר במספר עבירות בנשק בגין החמורה מתוכן, עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפה לחוק, קבע המחוקק עונש מקסימאלי של 10 שנות מאסר. בכל עבירה בנשק יש פוטנציאל פגיעה משמעותי בערך החברתי של שלום הציבור ביטחון וסיכון ממשי לחיי אדם, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בעבירה של ירי לתוך בית מגורים.

אפנה בעניין זה לפסק דינה של השופטת חיות (כתוארה אז) בע"פ 3877/16 ג'באלי נגד מדינת ישראל (17.11.2016), באותו מקרה נשא והוביל הנאשם אקדח טעון ברכבו בדרכו למפגש עם המתלונן עמו היה לו סכסוך. הנאשם נדון ל-34 חודשי מאסר בפועל, ערעורו נדחה וכך נקבע באותו פסק דין:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחון ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (18.12.2011); [...]) עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (31.7.2013))."

אזכיר כי במקרה שלפניי הנאשם ביחד עם אחר עשה שימוש בנשק בדרך של ירי לתוך בית המגורים ורק בנס לא נפגעה אשת המתלונן שישנה בחדר השינה באותו עת (ירי סמוך לאחר חצות הלילה) כשקליעים פגעו בחלון חדר השינה ובמשקוף דלת חדר השינה. ולעניין זה אפנה לפסק דינה של השופטת חיות (כתוארה אז), ע"פ 1880/14 עמאש נגד מדינת ישראל (19.11.2014), באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירות של נשיאת נשק שלא כדין לפי סעיף 144 (ב) לחוק וניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 335 ו-333(א)(1) בשילוב עם סעיף 25 לחוק. באותו מקרה הנאשם הגיע לבית המתלונן וירה לעברו 4 יריות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 3 ל-6 שנים וגזר עליו עונש של 40 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע:

"מדובר במעשה אלימות מכוון תוך שימוש בנשק חם אשר רק באורח נס הסתיים ללא פגע. בית משפט זה הדגיש לא פעם את פוטנציאל הסיכון הרב שנושא עימו השימוש בנשק חם באזור מגורים וזאת לא רק כלפי המעורבים בסכסוך אלא גם כלפי עוברי אורח תמימים. התנהגות אלימה כזו מחייבת על כן ענישה ממשית ומרתיעה [...] המערער הדגיש בטיעונו כי האירוע הסתיים ללא נפגעים, אך בהקשר זה ראוי לזכור כי כך אירע לא מחמת "זהירותו" של המערער - שלא היסס לירות ארבע יריות לעבר סדיקה - אלא מתוך מזל או שמא נס [...] העובדה שהאירוע הסתיים ללא נפגעים נושאת, עם זאת, משקל מסוים בקביעת מתחם הענישה (ראו לעניין זה סעיפים 40ט(א)(3) ו-40ט(א)(4) לחוק העונשין)".

אשר למדיניות הענישה בעבירות הצתה, אזכיר כי מדובר בשני מעשים, הצתת רכב וניסיון להצתת רכב נוסף אשר חנו בצמוד לגדר המקיפה את חצר ביתו של המתלונן, הצתה באמצעות חומר דליק-בנזין ויצירת שובל אש לכיוון הרכבים. העונש המקסימלי הקבוע בחוק בגין עבירת הצתה לפי סעיף 448(רישה) עומד על 15 שנות מאסר.

חשוב להדגיש לעניין זה את האמור בסעיף 7 לכתב האישום המתוקן לפיו הצתת הרכב וניסיון הצתת הרכב האחר הייתה בצמוד לגדר ביתו של המתלונן, עובדה המצביעה על מדרג גבוה של חומרה (ראו לעניין זה את מדרגי הביניים של החומרה כפי שנקבעו בע"פ 607/16 פלונית נגד מדינת ישראל (12.4.2016) (להלן-עניין פלונית).

בתי המשפט עמדו לא פעם על החומרה הרבה שגלומה בעבירת ההצתה, גם כאשר עבירת ההצתה מתייחסת לרכוש בלבד, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק חמור יותר (ע"פ 728/13 עווידה נ' מדינת ישראל (20.11.2013)). וכך נפסק בעניין זה בע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8.11.12):

"רבות נכתב ונאמר אודות חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, שתחילתה ידועה "ואחריתה מי ישורנה", שכן מנהגה של האש להתפשט מבלי יכולת שליטה תוך גרימת נזקים ואף סיכון חיי אדם [...] הצתה נתפסת כעבירה חמורה, לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם בשל המסר העברייני האלים העולה ממנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור [...] לא בכדי קבע המחוקק את העונש המרבי על עבירה זו ל-15 שנות מאסר, אף במקרים בהם לא הייתה כל כוונה לפגוע בנכס ציבורי או בבני אדם."

בעניין פלונית הנ"ל כך נקבע:

"כידוע, עבירת ההצתה היא עבירה חמורה, גם כאשר היא מתייחסת לרכוש בלבד, וזאת בשל הפוטנציאל הרב לגרימת נזקי גוף חמורים... מטעם זה אף נפסק שככלל תגרור הרשעה בעבירת הצתה עונש מאסר בפועל (עניין סורי, פסקה 4), הגם שחומרת העונש עשויה להשתנות ממקרה למקרה על פי נסיבותיו: "ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה [...] הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש."

11. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט'), כמתואר בסעיף 3 לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ביצע את העבירות בשל סכסוך עם בנו של המתלונן, מעשי הנאשם היו מתוכננים היטב והוא קשר קשר עם אחר כדי לנקום במשפחת המתלונן.

בעת קביעת גבולות המתחם אקח בחשבון כי העבירות בנשק בוצעו בפועל על ידי האחר, בעוד שהנאשם היה שותפו לעבירה כמבצע עיקרי, ראו לעניין זה ע"פ 6053/13 פאיז נגד מדינת ישראל (10.4.2014).

הנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות הוא נזק חמור ביותר, פגיעה בגוף ובנפש, בעת הירי לעבר הבית שהו בתוכו המתלונן ובני משפחתו ושני קליעים חדרו למטבח ולחדר השינה. אקח בחשבון כי בפועל נגרם נזק לרכוש בלבד, מעבר לפגיעת הקליעים, נפגע גם רכב המתלונן במספר מוקדים.

12. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובהתחשב בעובדה כי מדובר במספר עבירות: הצתת רכב, ניסיון להצתת רכב, נשיאה והובלה של אקדח, רימון הלם ותחמושת, ירי לתוך בית באופן שיש בו כדי לסכן את חיי אדם כניסיון לגרום למתלונן ובני משפחתו לחבלה חמורה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר בפועל בין 3 לבין 7 שנות מאסר בפועל.

העונש המתאים

13. בהתאם לתסקיר שירות המבחן מיום 26.12.2019 שאלת שיקום אינה עומדת על הפרק, שירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי ולא המליץ בנסיבותיו של תיק זה על מסגרת שיקומית שעשויה להביא להפחתת הסיכון המשמעותי להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו של הנאשם ולכן העונש המתאים יהיה בתוך מתחם העונש ההולם.

14. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק) מכלול הנסיבות כולן מצדיק פסיקת עונש מתאים בקצה התחתון של המתחם, הנאשם בחור צעיר יליד 9.1.1998, ביצע את העבירות בהיותו בן 20 שנה ו-11 חודשים. עד לאותו מועד ולאחריו שמר על אורח חיים נורמטיבי, ייתכן וניתן לכנות הנאשם כ"בגיר צעיר" כפי שטען הסגור, אך אזכיר כי יש דעות שונות בנושא בפסיקה ראו למשל ע"פ 6961/17 אלקיעאן נגד מדינת ישראל (7.3.2018), ואפנה לע"פ 308/16 נאטור נגד מדינת ישראל (7.11.2016) בו נקבע כך:

"אין משמעות ההכרה בקטיגורית הבגירים הצעירים כי בכל מקרה תהיה הקלה בעונש על בית המשפט לבחון בכל מקרה לגופו האם, ובאיזו מידה, מתקיימים המשתנים השונים המצדיקים הקלה כזאת".

15. אני משוכנע כי עונש של מאסר בפועל לתקופה ארוכה יפגע בנאשם, בארוסתו ובבני משפחתו, גם בשל גילו הצעיר ולכן העונש המתאים יהיה סמוך לקצה התחתון של המתחם.

עוד אזקוף לזכות הנאשם את נטילת האחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה, רצונו להביא את הסכסוך בין המשפחות לידי סיום חיובי והחיסכון בזמן שיפוטי יקר.

די בעיון בדברי המתלונן כמתואר בתסקיר נפגע העבירה כדי לראות עד כמה הייתה במקרה זה חשיבות רבה להסכם הסולחה שהביא להכרה בפגיעה במתלונן ובבני משפחתו, ראו לעניין זה ע"פ 2847/16 רשיד נגד מדינת ישראל (9.3.2017) בו נקבע כך:

"אנו מברכים על הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים. בית משפט זה עמד לא אחת על חשיבותו של הסכם הסולחה בהשכנת שלום בין צדדים ניציים, אשר בכוחו למנוע את המשך האלימות".

בעת קביעת משך המאסר לקחתי בחשבון את התקופה בה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני (מיום 30.1.2019 ועד ליום 28.4.2019).

בטרם סיום אפנה לפסק דינו של השופט יוסף אלרון בע"פ 4406/19, 4411/19, 4418/19, 4439/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019) לפיו "על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת" ובהמשך קובע כי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה גם כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין. כב' השופט מזוז הצטרף והוסיף כך:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו"הגורם בלעדו איין" (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק.

ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "ייבוש הביצה" המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן".

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

· 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 5.12.2018 ועד ליום 30.1.2019.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 23.2.2012 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

· 6 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים אחת

העבירות בהן הורשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

לאור האמור בהסכם הסולחה ודברי המתלונן כמתואר בתסקיר נפגע העבירה לפיה הוא מוותר על הפיצויים המגיעים לו, לא אפסוק פיצוי למתלונן ובני משפחתו, אין בקביעה זו כדי למנוע מהם לתבוע פיצוי בהליך נפרד.

המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום

ניתן היום, כ"ד טבת תש"פ, 21 ינואר 2020, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד שני בן גיגי, הסנגור עו"ד כנעאנה, הנאשם בעצמו והמתורגמן לשפה הערבית ג'וזף פאר.